

I. Miljøministerens besvarelse af nogle af miljø- og planlægningsudvalgets spørgsmål

Spørgsmål:

Hvem skal betale, hvis der sker en grundvandsforurening som følge af nedsivning fra lossepladser?

Svar:

Lossepladser hører til den gruppe af virksomheder, anlæg m.v., som er omfattet af bilaget til miljøbeskyttelseslovens kap. 5. Dette betyder, at hvis en losseplads giver anledning til forurening af grundvand, vil der være mulighed for at give påbud om gennemførelse af afhjælpende foranstaltninger i medfør af lovens § 44. Påbudet gives til den, der er ansvarlig for lossepladsen, og det bliver således denne, der må afholde de udgifter, der kan være forbundet med at efterkomme påbuddet.

For så vidt angår lossepladser, der ikke længere modtager affald, vil anvendelsen af § 44 i visse tilfælde kunne være mindre rimelig, ligesom der vil kunne rejses retlig tvivl om bestemmelsens rækkevidde. Dette vil bl.a. være tilfældet, hvor der efter deponeringens ophør er sket ejerskifte, og hvor der i øvrigt er gået lang tid fra oplagringen af affaldet til forureningens konstatering.

Når en losseplads indebærer fare for forurening af bestående eller fremtidige vandindvindingsanlæg til indvinding af grundvand, er der mulighed for at meddele påbud eller forbud i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 14. Denne adgang til at give et påbud – også over for lovligt bestående forhold – er koblet sammen med en erstatningsregel, hvorefter den, påbuddet retter sig til, har mulighed for at få dækket sit tab som følge af indgrebet og sin udgift ved gennemførelsen af de afhjælpende foranstaltninger hos de brugere af vandet, som har fordel af påbuddet eller forbuddet. § 14 kan bl.a. anvendes dér, hvor det, jfr. ovenfor, vil være mindre hensigtsmæssigt at anvende § 44.

Den ejer, der uden egen skyld – typisk efter et ejerskifte – har måttet afholde udgifterne ved gennemførelsen af de påbudte foranstaltninger, må kunne søge sine udgifter dækket hos den, der er ansvarlig for den oplagring, der har forårsaget grundvandsforure-

ningen. Dette forudsætter imidlertid, at der kan gøres ansvar gældende efter de almindelige erstatningsretlige regler.

Herudover vil der kunne blive tale om at pålægge skadevolderen et erstatningsansvar for *det tab, der lides som følge af forureningen af grundvandet*. Der kan blive tale om at dække udgifter afholdt af en privat eller kommunal vandforsyning med henblik på at undgå yderligere skader samt udgifter til reparation eller flytning af vandindvindingsanlæg. Et sådant ansvar må ligeledes gøres gældende på grundlag af de almindelige erstatningsregler. Erstatningskravet vil kunne rettes mod den, som driver lossepladsen. For så vidt angår lossepladser, der ikke længere modtager affald, og hvor der er sket et ejerskifte, må erstatningskravet formentlig også kunne rettes mod den tidligere driftsherre. Der vil formentlig også kunne tænkes situationer, hvor erstatningskravet vil kunne gøres gældende mod den, der har afleveret det skadeforvoldende affald på lossepladsen.

Den endelige afgørelse af disse komplicerede erstatningsretlige problemer henhører under domstolene.

Med hensyn til en mere detaljeret redegørelse for de erstatningsretlige problemstillinger, der knytter sig til det stillede spørgsmål, kan jeg henvise til det responsum, som professor, dr.jur. Bernhard Gomard har udarbejdet efter anmodning fra miljøstyrelsen. Responsummet findes optrykt i »Ugeskrift for Retsvæsen 1978 B«, side 53 f.

Spørgsmål:

I hvilket omfang er der i mindre bysamfund mulighed for at etablere nedsivningsanlæg? I denne forbindelse bedes oplyst, om der findes regler om en størrelsmæssig afgrænsning af sådanne bebyggelser, samt om der gør sig særlige forhold gældende for øsamfund?

Svar:

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg henviser: